

10 ΧΡΟΝΙΑ 1999-2009

ROOMS2009

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Η **Αίθουσα Τέχνης Καππάτος**, οδός Αθηνάς 12, Μοναστηράκι, Αθήνα, τηλ. 210 3217931, διοργανώνει και παρουσιάζει από τη **Πέμπτη 26 Νοεμβρίου μέχρι 13 Δεκεμβρίου 2009**, την μεγάλη Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης **"ROOMS 2009"** στο Ξενοδοχείο **"St George Lycabettus"**, στην Δεξαμενή, Κολωνάκι.

25 Επιμελητές Εκθέσεων, Ιστορικοί Τέχνης, Καλλιτέχνες Θεατρολόγοι, Χορογράφοι, Αρχιτέκτονες, επιλέγουν από ένα καλλιτέχνη ή μια ομάδα καλλιτεχνών ο καθένας, που θα παρουσιασθούν στα δωμάτια ενός ορόφου του Ξενοδοχείου. Συμμετέχουν περίπου **30 Έλληνες και ξένοι καλλιτέχνες** και θα παρουσιασθούν **εικαστικές-ηχητικές, φωτογραφικές και σκηνογραφικές εγκαταστάσεις, performance, προβολές, ταινίες**, και άλλα έργα.

Κάθε καλλιτέχνης παρουσιάζεται ατομικά σε κάθε ένα δωμάτιο σε έναν όροφο του ξενοδοχείου, όπου το περιβάλλον του δωματίου μεταμορφώνεται σε ένα προσωπικό χώρο του καλλιτέχνη. Δίνεται έτσι η δυνατότητα να παρουσιασθούν και να καταγραφούν οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον εικαστικό χώρο και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος.

Η επιλογή ενός διαφορετικού χώρου, ενός ξενοδοχείου, για την διοργάνωση αυτής της έκθεσης, ήταν συνάρτηση και της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις των καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Ο χώρος του Ξενοδοχείου είναι ένας χαρακτηριστικός μαζικός χώρος με συγκεκριμένη δομή, λειτουργία και κοινωνικό ρόλο στα πλαίσια μιας πόλης, χώρος επίσκεψης, ανάπαυσης, συνάντησης, γνωριμίας, επικοινωνίας. Στον γνώριμο τρόπο λειτουργίας του, όπου φιλοξενούνται για κάποιο διάστημα κυρίως "ξένοι" σε μια πόλη, αλλά και άνθρωποι της πόλης που περνούν κάποιες ώρες από τον ελεύθερο χρόνο τους, θα προστεθεί και μια άλλη διάσταση, αυτή της φιλοξενίας καλλιτεχνικών έργων. Έτσι ο κοινωνικός ρόλος του Ξενοδοχείου διευρύνεται και αποκτά ένα πολιτισμικό και επικοινωνιακό χαρακτήρα και γίνεται ένα βήμα των καλλιτεχνών προς το ευρύ κοινό που θα επισκεφθεί και θα βρεθεί στον ίδιο χώρο τις ίδιες μέρες και θα "συζήσει" με τα έργα.

Για πολλούς από τους καλλιτέχνες, ο θαυμάσιος και φιλόξενος χώρος του *Ξενοδοχείου St George Lycabettus* που βρίσκεται σε ένα από τα κεντρικότερα και ωραιότερα σημεία της Αθήνας, αποτελεί μια ευκαιρία για να δημιουργήσουν έργα ειδικά για αυτή την έκθεση, έργα που συσχετίζονται με αυτές ακριβώς τις λειτουργίες και τον ρόλο του “*φιλόξενου χώρου*”.

Το Ξενοδοχείο *St George Lycabettus*, ενδιαφέρεται και συνεχίζει σταθερά να φιλοξενεί και να προβάλλει πολιτιστικές δραστηριότητες και συμμετέχοντας για πολλοστή φορά σε αυτή τη διοργάνωση (η πρώτη φορά το 2000) στηρίζει και ανοίγεται στους χώρους της σύγχρονης τέχνης και της κριτικής σκέψης.

Εγκαίνια **Πέμπτη 26 Νοεμβρίου 2009, 20:00 – 24:00**

Διάρκεια Έκθεσης **26 Νοεμβρίου 2009** μέχρι **13 Δεκεμβρίου 2009**.

Ώρες Λειτουργίας **4μμ – 10μμ** κάθε μέρα.

Επιμελητές:

Ευγενία Αλεξάκη, Νίνα Αλκαλή, Χριστιάννα Γαλανοπούλου, Λία Γυιόκα, Γιώργος Δαύος, Αθηνά Εξάρχου, Δηώ Καγκελάρη, Μαργαρίτα Καταγά - Γκέλυ Γριντάκη, Κατερίνα Γρέγου, Κατερίνα Κοσκινά, Τάσσος Κουτσουρής, Γιώτα Κωνσταντάτου, Αρετή Λεοπούλου, Χριστίνα Μανοπούλου, Μαρία Μαραγκού, Εύη Μπανιοτοπούλου, Σωτήρης Μπαχτσετζής, Κωνσταντίνος Πατέστος, Χάρης Σαββόπουλος, Γιάννης Τουμαζής, Εμμανουέλλα Τρέππα, Ελευθερία Τσέλιου, Λίνα Τσίκουτα.

Καλλιτέχνες :

ΙΝΩ ΒΑΡΒΑΡΙΤΗ, ΝΑΤΑΣΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΚΙΟΚΑ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΥΡΑ, GUSTAV CEDER, ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ – ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, VASSILIS Η, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ, ΧΑΡΑ ΚΟΛΑΪΤΗ (Άννα Γούλα), ΗΛΙΟΔΩΡΑ ΜΑΡΓΕΛΛΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΙΣΤΡΙΑΟΤΗΣ, ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΟΥΛΑΣ, ΜΥΡΤΩ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΛΑΝΤΖΑ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, THE KABALE ARTS CENTRE, GREG ΡΑΡΑΖΑΦΙΡΙΟΥ, JEFF VANDERPOOL, ΛΑΟΥΡΑ ΡΑΠΤΗ, ΣΟΦΙΑ ΤΣΑΜΟΥΤΗ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΙΝΙΟΡΟΓΛΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΛΙΩΤΗΣ, ANNA ΦΩΚΑ, ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΛΙΑ ΨΩΜΑ.

ROOMS2009

ΙΝΩ ΒΑΡΒΑΡΙΤΗ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΛΑΝΤΖΑ

Η Ινώ Βαρβαρίτη και η Αλεξάνδρα Παλαντζά "συγκατοικούν" σε ένα δωμάτιο και με βάση το προσωπικό τους έργο συνδιαλέγονται και δημιουργούν εγκαταστάσεις οι οποίες εξετάζουν τις έννοιες του 'υποκειμενικού χώρου' και των χωρικών ορίων του δωματίου, με αφετηρία τις λογοτεχνικές εμμονές του Φράντς Κάφκα και τις φιλοσοφικές προσεγγίσεις της έννοιας του εγκλεισμού μέσα από τη ματιά του Μισέλ Φουκώ.

Γκέλυ Γριντάκη και Μαργαρίτα Καταγά

ΝΑΤΑΣΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Το "CHAIR AFFAIRS" είναι ένα πρωτότυπο και ενδιαφέρον project που χρησιμοποιώντας μια πολυθρόνα την μεταλλάσσει, τη μεταμορφώνει κυριολεκτικά και την κάνει με θεατρικό τρόπο πεδίο εφαρμογής τάσεων, σκηνογραφικών, design και μόδας. Καθεμιά από τις πολυθρόνες που παρουσιάζονται αντιπροσωπεύει μία μοναδική και σαγηνευτική προσωπικότητα. Όλες μαζί μεταφέρουν το νόημα μιας ιδέας που γεννήθηκε από την ανάγκη να προβληθούν διαφορετικές πτυχές του design και της εφαρμογής του πάνω σε αντικείμενα που μας εξυπηρετούν καθημερινά

Κατερίνα Κοσκίνα

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΚΙΟΚΑ

Η Μαριάννα Γκιόκα, με σπουδές στην ΑΣΚΤ -από όπου αποφοίτησε το 2005 με άριστα- και το Pratt Institute της Νέας Υόρκης, παρουσιάζει το video Life through the microscope . Πρόκειται για το πρώτο video έργο της καλλιτέχνιδος, βασισμένο σε ζωγραφικές της δημιουργίες πάνω σε ζελατίνες. Η μεγακλίμακα των σύγχρονων μητροπολιτικών κέντρων δίνει στη καλλιτέχνιδα το αρχικό ερέθισμα, για να εστιάσει, στην πορεία, σε αφηρημένες εικόνες που φανερώνουν την πολυπλοκότητα, την πολυσημία και τη δυναμική των σύγχρονων πόλεων και των ανθρώπων που ζουν σε αυτές.

Ευγενία Αλεξάκη

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΓΥΡΑ

Για τη δέκατη και επετειακή διοργάνωση της έκθεσης Σύγχρονης Τέχνης « Rooms” επιλέχθηκε η χορογράφος Αντιγόνη Γύρα και η ομάδα της ΚΙΝΗΤΗΡΑΣ ΧΟΡΟΘΕΑΜΑ. Η χορογράφος δηλώνει ως πηγή έμπνευσης την καθημερινή πραγματικότητα, καταργεί τη διάκριση ανάμεσα στη ζωή και την τέχνη και επιμένει στη χρήση ενός μεικτού λεξιλογίου και δυναμικού που περιλαμβάνει χορευτές, ηθοποιούς και εικαστικούς. Χιούμορ και ένταση, σαρκασμός και τρυφερότητα χαρακτηρίζουν τις δημιουργίες της χορογράφου που φλερτάρει με το Physical Theater . Από το 1996 που ίδρυσε την ομάδα της η Αντιγόνη Γύρα και οι συνεργάτες της εξακολουθούν να εκπλήσσουν κοινό και κριτικούς με τις άρτιες χοροθεατρικές αφηγήσεις του γοητευτικού εφιάλτη που αποτελεί η καθημερινότητά μας.

Νίνα Αλκαλάη

GUSTAV CEDER

Οι φωτογραφίες του Gustav Ceder φέρνουν στο μυαλό στιγμιότυπα από κινηματογραφική ταινία thriller, αλλά και την glossy αισθητική των φωτογραφήσεων μόδας που συναντά κανείς σε lifestyle περιοδικά.

Το γεγονός ότι κάθε φωτογραφία υποδηλώνει διάφορες πιθανές ιστορίες-σενάρια σχετικά με το τι μπορεί να έχει προηγηθεί ή τι έπεται της εικόνας που έχουμε μπροστά μας, είναι αυτό που κάνει τα έργα του Ceder ταυτόχρονα προσιτά και απόμακρα, ο λόγος που κινούν την προσοχή και μαγνητίζουν το βλέμμα. Κάθε στιγμιότυπο ασκεί μια επικίνδυνη έλξη, όπως το λαχταριστό μήλο που κρύβει δηλητήριο, αλλά δεν μπορείς να αντισταθείς και θέλεις να το δαγκώσεις. Δημιουργώντας ένα κλίμα υπαινικτικό, ο Ceder παίζει με τις επιθυμίες, τις φαντασιώσεις, τους φόβους και τις ανησυχίες που ο καθένας έχει συνειδητά ή υποσυνείδητα, φέρνοντας το θεατή αντιμέτωπο με μια παράλληλη πραγματικότητα μέσα στην οποία ενδεχομένως καθρεφτίζεται και ο ίδιος.

Αθηνά Εξάρχου

ΟΜΑΔΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ: Γεωργία Δασκαλάκη – Γιάννης Παπαδόπουλος

Οι αρχιτέκτονες Γεωργία Δασκαλάκη και Γιάννης Παπαδόπουλος είναι νέοι ταλαντούχοι αρχιτέκτονες, με εξαιρετικές σπουδές στο ΕΜΠ, τις οποίες συνεχίζουν μέσα από τη συμμετοχή τους στο Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα του ΕΜΠ «Σχεδιασμός – Χώρος – Πολιτισμός».

Τόσο οι ατομικές όσο και οι κοινές τους σχεδιαστικές μελέτες, αναδεικνύουν μια ποιητική που χαρακτηρίζεται από έναν «προοδευτικό μοντερνισμό», δηλαδή μια μορφοπλασία που υιοθετεί τις θεμέλιες επιλογές του μοντέρνου στην αρχιτεκτονική, εμπλουτίζοντας όμως την εικονογραφία του με νέα ειδολογικά, μορφικά στοιχεία που τον καθιστούν ανανεωμένο, σύγχρονο, επίκαιρο και δυναμικό.

Κωνσταντίνος Γ. Πατέστος

ΜΙΧΑΛΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ - VASSILIS H - ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Εμείς οι διεθνείς.

Δύο πρωτοεμφανιζόμενοι καλλιτέχνες και ένας προσκεκλημένος σε ρόλο «αστέρα» επιχειρούν να απαντήσουν στο μείζον εικαστικό ζήτημα του τόπου και του χρόνου μας. Τι είναι αυτό που μεταβάλλει τους Έλληνες καλλιτέχνες σε διεθνείς?

Το θέμα διαθέτει χιούμορ και αυτοσαρκασμό [αν δεν χαμογελάσετε την πατήσαμε] για την νεότερη γενιά των διεθνών που ξεπερνούν φόβους, μνήμες, παράδοση στο όραμα μιας παγκοσμιοποιημένης τέχνης. Το δωμάτιο του ξενοδοχείου ιδανικό για μεταμφιέσεις του είδους αλλά και πιθανές γκάφες.

Μαρία Μαραγκού

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ

«Ασκημένη σ' ένα κόσμο γεμάτο από αντιλήψεις δεύτερου χεριού, και ειδικά σε σύγχυση από την προδοσία των λέξεων, η δραστηριότητα του καλλιτέχνη είναι καταδικασμένη σε μεσολαβητικές πρακτικές. Η τέχνη γίνεται εχθρός του καλλιτέχνη, γιατί του αρνείται την πραγμάτωση της υπερβατικής κατάστασης που επιθυμεί»¹.

Αυτά γράφει το 1969 περίπου η Σ. Σόνταγκ για να υποστηρίξει τη σιωπηρή βίωση του έργου τέχνης έναντι της ερμηνείας. Σήμερα ο προβληματισμός για τη μεσολάβηση του επιμελητή ανάμεσα στο έργο τέχνης και το κοινό παραμένει ανοιχτός. Η επεξήγηση, η μεθερμηνεία, η καθοδήγηση της σκέψης του κοινού, ο προϊδεασμός του συχνά αποστερούν δυνάμεις από το ίδιο το καλλιτεχνικό έργο, την ίδια στιγμή που στοχεύουν (και όχι σπάνια επιτυγχάνουν) να γεφυρώσουν το κενό επικοινωνίας με το θεατή. Προσωπικά δεν επιθυμώ να εμπλέξω το θεατή στους δικούς μου δρόμους σκέψης (που είναι απότοκοι των δικών μου εμπειριών ή αντιλήψεων), να τον εγκλωβίσω στη μία και μοναδική ερμηνεία που θα λειτουργήσει ανταγωνιστικά σε κάθε δυνατή άλλη. Σε αυτή τη βάση συνομιλήσαμε με το Γιώργο Καραγιώργο. Εκείνος επέλεξε να αναπτύξει συλλογισμούς που τον απασχολούσαν σε αυτή τη φάση της ολοκλήρωσης από τη Σχολή και εγώ επέλεξα να σταθώ διακριτικά μακριά, να καθοδηγηθώ περισσότερο παρά να καθοδηγήσω, να παρατηρήσω και να καταγράψω με τη σειρά μου δικούς μου συλλογισμούς, γεννημένους από την επαφή μου με το έργο του.

Εμμανουέλλα Τρέππα

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Με διάθεση οξυδερκή και συνάμα κυνική, ο Γιάννης Κόκκαλης χρησιμοποιεί τον χώρο του δωματίου σ' ένα ξενοδοχείο, έναν εκ φύσεως ενδιάμεσο--ή ακόμη καλλίτερα έναν "μή τόπο", για να σχολιάσει με τις δύο εγκαταστάσεις του τις φαντασιακές συνιστώσες μίας κοινωνίας που χαρακτηρίζεται από την αφαίρεση, η οποία εκφράζεται τόσο στο φαντασιακό, των ονείρων, όσο και στο υπαρξιακό επίπεδο, της ίδιας της ζωής και της γέννησης. Τόσο το SUV,όσο και το έμβρυο καταδεικνύουν πως στη σύγχρονη κοινωνία της αφαίρεσης το άτομο, όχι πλέον το πρόσωπο, γίνεται νοητό ως μία πραγματική μη-πραγματικότητα, ως καταναλώσιμο είδος χωρίς συγκεκριμένη σημασία.

Γιώργης – Βύρων Δαύος

ΧΑΡΑ ΚΟΛΑΪΤΗ (Άννα Γούλα)

Η Χαρά Κολαϊτή σχεδιάζει, σκηνοθετεί και πρωταγωνιστεί σε video clips, φιλμάκια, φωτογραφικά στιγμιότυπα, διαφημιστικά τρέιλερ που στήνει η ίδια φορώντας διάφορες περσόνες με δημοφιλέστερη αυτή της Άννας Γούλα.

Με την πολυμορφική τέχνη της, με τρελό κέφι, δύναμη και χιούμορ που σφάζει σχολιάζει αυτό που δεν τολμάει σχεδόν κανείς να ακουμπήσει, από σοβαροφάνεια ή αδυναμία, στην σύγχρονη ελληνική τέχνη: την νεοελληνική ιδεολογία και τα επιφαινόμενα της κουλτούρας της – το σκυλοπόπ τραγούδι, τον εθνικισμό, τους νέο-ορθόδοξους ταλιμπάν και την θρησκευτική υστερία τους, τη μανία του Έλληνα με το σεξ, τη σημαία του, το σκυλάδικο, τις πορνοταινίες, τη Μεγαλόχαρη, το σταυροκόπημα, τους μεγαλοϊδεατικούς μύθους και τις λατρείες του (ρομάντζο Κάλλας-Ωνάση), ότι ρίζωσε επικίνδυνα στην ελληνική κοινωνία τις τελευταίες δεκαετίες και ότι υπήρχε ανέκαθεν ως εγγενής πολιτισμική αναπηρία.

Γιώτα Κωσταντάτου

ΗΛΙΟΔΩΡΑ ΜΑΡΓΕΛΛΟΥ

"To put everything in boxes." Το έργο της Ηλιοδώρας Μαργέλλου αποτελεί μια ακριβή εικαστική μετάφραση της διαδεδομένης αυτής αγγλικής φράσης. Με έντονο το αισθητικό στοιχείο και με έμφαση στη λεπτομέρεια, κάθε έργο της συνιστά μία αυτόνομη μελέτη του πραγματικού κόσμου, μέσα από το πρίσμα των συναισθημάτων και των διαθέσεων.

Η πιστή ανάπλαση του κόσμου, όπως τον ξέρουμε παίρνει άλλες διαστάσεις στο έργο της Ηλιοδώρας: Το παιχνίδι με τα υλικά, η χρησιμότητα των οποίων εκπλήσσει, αλλά και η κλίμακα που επιλέγει, ανατρέπουν τις προσδοκίες του θεατή, που καλείται να δώσει νέους ορισμούς. Εστιάζοντας στο παιχνίδι ανάμεσα στο ελεγχόμενο και το τυχαίο, κάθε ένα από τα τρισδιάστατα έργα, στοχεύει στον συμβιβασμό του εξωγενούς και του εσωτερικού, του τυχαίου και του καθορισμένου, του αισθητικού και του πρακτικού. Ορίζοντας μία αυστηρή ελαστικότητα, το έργο της Ηλιοδώρας Μαργέλλου προκαλεί όλους μας να συνειδητοποιήσουμε τη σχέση μας με τα όρια και την ανάγκη μας "to put everything in boxes", έστω και νοερά. **Ελευθερία Τσέλιου**

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΙΣΤΡΙΟΤΗΣ

Ο Αλέξανδρος Μιστριώτης γεννήθηκε στην Οττάβα του Καναδά το 1973. Σπούδασε στην Ανώτερη Σχολή Καλών Τεχνών της Μασσαλίας. Από το 2004 ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Το 2007 συμμετείχε ως σκηνοθέτης στην ομαδική εγκατάσταση «Ιππότες της Ασφάλτου», στην παλιά βιοτεχνία της Palco στα Πετράλωνα. Το καλοκαίρι του 2009 παρουσίασε την εγκατάσταση βίντεο «Νέκυια» στους Δελφούς. Έχει συμμετάσχει σε διεθνή φεστιβάλ βίντεο τέχνης και σε άλλα φεστιβάλ (VideoDance, MIRfestival) καθώς και σε ομαδικές εκθέσεις. Θεατρικό του έργο έχει ανέβει στον Άδειο χώρο της Πειραματικής Σκηνης του Εθνικού Θεάτρου. Έργα του σε βίντεο υπάρχουν μεταξύ άλλων στις συλλογές Μπέλτσιου και Ιωάννου. Η δουλειά του προσανατολίζεται τα τελευταία χρόνια στις συνθέσεις πολλαπλών προβολών και τη μίξη εικόνων σε πραγματικό χρόνο, στο χώρο ή στη σκηνή. Αρκετά σημαντικό ρόλο στα έργα του παίζει η αφηγηματικότητα, καθώς ο ίδιος έχει μια ιδιαίτερη σχέση με το λόγο και τη γραφή. Στα «Δωμάτια 2009» θα παρουσιάσει ένα έργο σχεδιασμένο ειδικά για το χώρο της έκθεσης, το οποίο θα προέρχεται από μια πρόσφατη εξέλιξη της δουλειάς του τόσο προς την κατεύθυνση της κατασκευής εικόνας μέσω software όσο και προς την έρευνα στο καθαρό επίπεδο του σχεδίου και της γραμμής.

Χριστιάνα Γαλανοπούλου

ΒΑΣΙΛΗΣ ΝΟΥΛΑΣ, ΜΥΡΤΩ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Οι δύο νέοι καλλιτέχνες θα παρουσιάσουν ένα είδος εγκατάστασης in situ, με μια κοινή αφετηρία ως προς το θέμα που διαπραγματεύονται και ως προς το εννοιολογικό του πλαίσιο. Πρόκειται για δύο διαφορετικές δημιουργίες σε απόλυτη συνομιλία και αλληλεξάρτηση. Τα έργα παρουσιάζουν μια προβληματική σε ότι αφορά τον οικείο, προσωπικό χώρο. Μέσα από μία ενδοσκόπηση επιχειρούν την αναγωγή σε μνήμες σε σχέση με χώρους και αισθήματα. Οι καλλιτέχνες ξεκινώντας από την εμπειρία τους παρουσιάζουν νύξεις για τον μηχανισμό δημιουργίας προσωπικών, οικείων, χώρων, περιχαράκωσης και οχύρωσης ενός περιβάλλοντος, που περιβάλλει ενδόμυχες, κρυφές, επιθυμίες και συναισθήματα. Ουσιαστικά δημιουργούν ένα είδος «φωλιάς» που αντανακλά και συμπυκνώνει το εννοιολογικό πλαίσιο του έργου.

Λίνα Τσικούτα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η γλυπτική εγκατάσταση Honey is flowing in one direction (2009) του Αλέξανδρου Παπαθανασίου έχει ως αφετηρία τις πρακτικές πρωτοποριακών κινημάτων της δεκαετίας του '60. Χρησιμοποιώντας υλικά όπως μέλι και λάστιχο, ο καλλιτέχνης αποτρέπει φόρο τιμής στους πειραματισμούς του Fluxus, στη Μινιμαλιστική τέχνη και σε καλλιτέχνες όπως ο Robert Morris. Το έργο του Παπαθανασίου ισορροπεί -με μια λεπτή αίσθηση του χιούμορ- ανάμεσα στην καταγραφή και την εκτέλεση μιας εννοιολογικής χειρονομίας, αναδεικνύοντας την έννοια της διαδικασίας ως γεγονός πρωταρχικής καλλιτεχνικής σημασίας. (Χριστόφορος Μαρίνος). Ο Αλέξανδρος Παπαθανασίου γεννήθηκε στο Swansea της Μ. Βρετανίας το 1977. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Παρουσίασε για πρώτη φορά έργο του στην Ελλάδα στο my living room στην ομαδική έκθεση Permutations τον Φεβρουάριο 2009.

Σωτήρης Μπαχτσεζής

THE KABALE ARTS CENTRE GREG PAPAZAFIRIOU, JEFF VANDERPOOL

Το Καμπάλε είναι μια μικρή πόλη στη νοτιοδυτική Ουγκάντα, κοντά στα σύνορα με τη Ρουάντα και τη Δημοκρατία του Κονγκό. Στο δωμάτιο του "Κέντρου Τέχνης του Καμπάλε" θα παρουσιαστεί, μέσα από έργα και τεκμήρια, το Σχολείο του Δρόμου και το Γυμνάσιο Κιγκέζι στο Καμπάλε, καθώς και μερικές ακόμη δράσεις του Κέντρου, καθώς και έργα καλλιτεχνών, μέσα από τα μάτια του Greg Papazafiriou και του Jeff Vanderpool.

Λία Γυιόκα

ΛΑΟΥΡΑ ΡΑΠΤΗ - ΣΟΦΙΑ ΤΣΑΜΟΥΤΗ

Το έργο δύο καλλιτεχνών, της Λάουρας Ράπτη και της Σοφίας Τσαμούτη, κοιταγμένο μαζί, λειτουργεί παραπληρωματικά το ένα στο άλλο.

Με κοινή αφετηρία και οι δύο τη ζωγραφική, επιχειρούν να διαχειριστούν μια θέση. Θέση που μας προτείνουν να τη διαβάσουμε συμπερασματικά, δηλαδή να χειριστούμε εμείς την εικόνα που προτείνουν, αντί να καταθέσουν μια ολοκληρωμένη απεικόνιση, ένα γεγονός ή μια καταγραφή.

Έχουν επιλέξει και οι δύο το ζωγραφικό τους αντικείμενο, να περιγράψει αναφορικά, να είναι το φαινομενικά ορθό. Η πρώτη, η Λάουρα Ράπτη παίζει θεληματικά ή όχι, το παιχνίδι του σημαίνοντος και του σημαινόμενου, ενώ η δεύτερη η Σοφία Τσαμούτη οργανώνει ένα θεματικό πλαίσιο στο οποίο η αμεσότητα της γραφής μετατρέπει την εικόνα σε σύνολο απεικασμάτων.

Ο Ρολάν Μπαρτ, είπε κάποτε, ότι ο λίγος formalismός μας απομακρύνει από την Ιστορία ενώ ο πολύς formalismός, μας επαναφέρει σ' αυτήν. Παραφράζοντας την πρόταση, στην περίπτωση των δύο κοριτσιών, οι μεγάλες δόσεις «αναφορικότητας υπό όρους», μας επαναφέρουν μέσα από όρους στην ιστορία.

Και οι δύο με το έργο τους δείχνουν να αδιαφορούν, αν όχι να αποφεύγουν το αυτονόητο των εικόνων. Η Ράπτη με τη γυμνή χωρίς υποστήριγμα πολλές φορές εικόνα, με το χρώμα στο όριο του ενεργού χρώματος (το μόνο ενεργό είναι συνήθως το μαύρο που δεν είναι χρώμα), έτσι ώστε ένα φύλλο του λάχανου για παράδειγμα, να «είναι» ταυτόχρονα η είσοδος αιδοίου. Η συμπερασματική όραση είναι ουσιαστική στο έργο της γιατί μέσω αυτής ανακτάται η εικόνα.

Η Τσαμούτη με την αντίκρουση θέματος – χρωματικού περιβάλλοντος αλλά και τη χρήση μετεικασματος αντί του αισθητηριακού σήματος και αυτή, οδηγείται περισσότερο άμεσα στο χειρισμό των προϋποθέσεων ώστε να ανακτήσει την εικόνα η ίδια και στη συνέχεια επεξεργασμένη να την παραδώσει στον θεατή της.

Πέρα όμως από κάθε θεωρητική προσέγγιση του έργου των δύο κοριτσιών, το σημαντικό και αξιόλογο είναι να στρέψουμε την προσοχή μας και στην εξαιρετική τους τεχνική κατάρτιση, που χωρίς αυτήν είναι αμφίβολο αν θα ήταν σε θέση να προβούν σε οποιουδήποτε εννοιολογικούς χειρισμούς.

Χάρης Σαββόπουλος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΙΝΙΟΡΟΓΛΟΥ

Ο καλλιτέχνης Γιάννης Σινιόρογλου παρουσιάζει μία εικαστική εγκατάσταση που συνίσταται στην ελεύθερη ανάπτυξη επαναλαμβανόμενων πρωτότυπων στοιχείων και απεικασμάτων. Τα χρησιμοποιούμενα υλικά χαρακτηρίζουν την κατασκευαστική αμεσότητα και την έλλειψη επιτήδευσης, καθώς οικιακά και ατομικά αντικείμενα, ξύλα και ροκανίδια, υφάσματα και σχοινιά, συνδυάζονται ευρηματικά, παραπέμποντας έμμεσα στις έννοιες του ιδιωτικού, του εφήμερου και καθημερινού. Η μνημειακή ανάδειξη και φαινομενική στατική του συνόλου ωστόσο αναιρούνται μέσα από την ενεργή συμμετοχή του θεατή και έτσι ένας κριτικός σχολιασμός κοινωνικών και αισθητικών εννοιών, βιωμάτων και εμμονών, μνήμης και συμπεριφορών, υποβάλλεται υπαινικτικά με μια αμφίδρομη διάθεση αμφισβήτησης και αποδοχής.

Τάσος Κουτσουρής

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΛΙΩΤΗΣ

Το έργο του Κωνσταντίνου Ταλιώτη εστιάζει στο καίριο σημείο το οποίο προηγείται μιας απροσδιόριστης, επκείμενης καταστροφής.

Ασχολούμενος με εσχατολογικά σενάρια και φημολογίες, ο Ταλιώτης ανιχνεύει την έννοια του φόβου του τέλους, την υπονομεύει και ταυτόχρονα την διακωμωδεί και την σαρκάζει. Μέσα από την επιτηδευμένη δημιουργία αφηγηματικών καταστάσεων και με σαφείς αναφορές στα b-movies της δεκαετίας του 50 και του film noir, ο θεατής γίνεται κοινωνός ενός αποκαλυπτικού καταστροφολογικού σεναρίου, ή μιας καλοστημένης πλεκτάνης, την οποία καλείται να εξιχνιάσει. Μέσα από αυτή τη σαγηνευτική και αινιγματική διαδικασία, ο Ταλιώτης εξερευνά την έννοια του χώρου και του χρόνου, την έννοια της μετάβασης ή του θανάτου, το φαινομενικό με το αληθινό, το περιττό με το ουσιώδες.

Γιάννης Τουμαζής

ΛΙΑ ΨΩΜΑ

Μια μπάντα ανδρών σε στύση παρελαύνει παίζοντας μουσική πίσω από μια γυναίκα-γίγαντα, η οποία, γυμνή και καθισμένη, τους παρακολουθεί απαθώς να την προσπερνούν πίσω από την πλάτη της.

Παρά τα φεμινιστικά υπονοούμενα, το project αυτό δεν έχει φεμινιστικές αξιώσεις, άλλα περισσότερο αποτελεί μία 'φελινική' προσέγγιση στις ανθρώπινες σχέσεις.

Με δόσεις χιούμορ και γλυκιάς παραδοξότητας, η Λία Ψωμά προσπαθεί να ψηλαφήσει ζητήματα όπως η απώλεια του ενδιαφέροντος στις ερωτικές σχέσεις, ο τρόπος που οι άνθρωποι προσπερνούν ο ένας τον άλλο και η πιθανότητα οι ζωές τους ποτέ να μην συναντηθούν. Ακόμη και όταν πραγματοποιηθεί ερωτικό σμίξιμο, κι ένας άνθρωπος «περπατήσει» πάνω στο σώμα του άλλου, τι συναισθηματικό απομένει, όταν αυτοί πια αλλάζουν πορεία;

Αρετή Λεοπούλου